

O ČOM JE „CESTA KRISTOVHO KRÍŽA“?

475/2016

www.inky.sk

6. 11. 2016

životný štýl kríža – podstata kríža – nie bremeno, ale dar – kríž ako podstata Neba

Pavol píše: „*Bratia, spoločne ma napodobňujte a všimajte si tých, čo žijú podľa vzoru, aký máte v nás!*“¹⁸ *Lebo mnohí, o ktorých som vám často hovoril a teraz aj s plačom hovorím, žijú ako nepriatelia Kristovho kríža.*¹⁹ *Ich koniec je záhuba, ich bohom je brucho a hanba je slávou tých, čo zmyšľajú pozemsky.*²⁰ *Ved' naša vlasť je v nebi. Odtiaľ očakávame aj Spasiteľa Pána Ježiša Krista“* (Flp 3,17-20 SSV). Je zjavné, že Pavol hovorí o Kristovom kríži nie v zmysle udalosti, ktorou sme boli vykúpení, ale ako o životnom štýle, ku ktorému sme ako kresťania povolani. Tak, ako o ňom hovorí sám Ježiš, keď vraví: „*Kto chce ísť za mnou, nech zaprie sám seba, vezme svoj kríž a nasleduje ma.*“²⁵ *Lebo kto by si chcel život zachrániť, stratí ho, ale kto stratí svoj život pre mňa, nájde ho“* (Mt 16,24-25 SSV).

Tak teda dobre. Vyberieme sa touto cestou. Lenže – v čom je jej podstata? O čom je Kristov kríž? Je jeho podstatou bolesť a utrpenie? Každá bolesť a každé utrpenie? Alebo len niektorá? Je to byť prenasledovaný pre Krista? Pre Evanjelium? Alebo aj niečo iné? Môže to byť aj choroba? Alebo nie?

Odpoveď nám našepkáva Pavol v liste Filipanom, kde píše o Kristovi: „*Uponížil sa, stal sa poslušným až na smrť, až na smrť na kríži“* (Flp 2,8 SSV). Pavol naznačuje, že podstatou Kristovho kríža je Jeho *poslušnosť*, v ktorej sa úplne zrieka seba samého, vyprázdňuje seba samého (kenósis), aby bol v Jeho živote všetkým a vo všetkom Boh Otec. Takže najprv „*hoci má božskú prirodzenosť, nepridržal sa svojej rovnosti s Bohom,*“⁷ *ale zriekol sa seba samého, vzal si prirodzenosť sluhu, stal sa podobný ľuďom; a podľa vonkajšieho zjavu bol pokladaný za človeka“* (Flp 2,6-7 SSV). Už tu začína Kristov kríž, čiže Kristova poslušnosť, Jeho vlastnými parafrázovanými slovami ochota *stratiť seba pre Otca a pre Evanjelium*, ktoré Mu Otec zveril. Je to desne krutá vec, je to nekonečne horšie, než keby sme sa napríklad my ľudia premenili na *húsenicu* – a to nielen čo do tvaru a vlastností tela, ale aj čo do mentálnych schopností, zrazu by sme mali rozum, myslenie, chápanie *húsenice!* To je desná predstava – ale ešte väčšie poníženie zažíva Ježiš, keď sa z Boha stáva človekom... Ako človek potom v tejto *kenóze* pokračuje. Aj ako človek dáva úplne všetko, aby vo všetkom naplnil vôľu Otca a úplne sa Mu tak daroval, úplne stratil celého seba aj ako človeka v akte poslušnosti voči Otcovi. Zavŕšením tohto úplného zrieknutia sa seba pre Otca je potom práve vonkajší akt ukrižovania (a s ním spojený vnútorný akt vzatia na seba „utrpenia celého sveta“, ako vysvetľuje Youcat).

Tu sa ale natíska otázka: Ježišu, prečo od Teba Otec niečo podobné vyžadoval? Nie je to neľudské, kruté, barbarské, vyžadovať od niekoho – dokonca od vlastného Syna! – takéto úplné doslova sebazničenie?

Ale Ježiš by sa na nás divne pozrel a povedal by: Vy nechápate? To nie je o Otcovi, ktorý ma k niečomu núti. Ja som slobodný. „*Ja dávam svoj život, a zasa si ho vezmem.*“¹⁸ *Nik mi ho neberie, ja ho dávam sám od seba. Mám moc dať ho a mám moc zasa si ho vziať. Taký príkaz som dostal od môjho Otca“* (Jn 10,17-18 SSV). Ba viac, Otec stojí úplne na mojej strane, stačí mi takto lúsknuť prstami a Otec „*by mi hneď poslal viac ako dvanásť plukov anjelov“* (Mt 26,53 SSV) aby splnili každú moju túžbu, aby som si ani len „*neuderil nohu o kameň“* (Ž 91,12 SSV)!

A keby sme sa stále len divili a pýtali: Tak prečo potom tá poslušnosť Otcovi, to úplne vyprázdnenie, stratenie seba kvôli Otcovi a v

poslušnosti Otcovi? – tak by Ježiš pokračoval a povedal by nám: Moja poslušnosť, to je poslušnosť lásky. My takto v Trojici žijeme. Úplne sa jeden druhému v láske darujeme. Je to pre nás radosť, je to naša sláva, je to naše privilegium a dar, vyznačenie, že sa môžeme jeden druhému takto úplne darovať: ja Otcovi, ale rovnako Otec mne, obaja Duchu Svätému – a rovnako Duch Svätý nám! Výsledkom je Nebo – neskutočne jedinečný spôsob života, v ktorom tvoríme dokonalú Jednotu, kde nikto nikomu nič nezavidi, nič si neprivlastňuje, s nikým sa neporovnáva, s nikým nesúperi, nezapasí, nikto nič pred nikým neukrýva, nikto za nič ani kvôli ničomu nie je odmietaný, odstrkovaný, niet tam žiadneho rozdeľovania, nepriateľstva, ničoho podobného. Len dokonalá ústretovosť, dokonalá prajnosť, dokonalé porozumenie druhému, dokonalá radosť z toho, že môžeme navzájom hľadať záujmy a dobro toho druhého, že nič nie je sebeckou korisťou, ale všetko je len a jedine darom čirej lásky...!

A tak môžeme povedať, že kríž, princíp kríža, je podstatou nebeského života. Pavol na to občas upozorňuje – napríklad keď hovorí: „*Neste si vzájomne bremená, a tak naplníte Kristov zákon“* (Gal 6,2 SSV), alebo „*podriadujte sa jedni druhým v bázni pred Kristom“* (Ef 5,21 SSV), alebo „*Nerobte nič z nevraživosti ani pre mármu slávu, ale v pokore pokladajte jeden druhého za vyššieho“* (Flp 2,3 SSV), alebo „*Nech nik nehladá vlastné záujmy, ale záujmy iného“* (1 Kor 10,24 SSV). A potom to zhrňuje v slávnom Hymne: „*Láska je trpezlivá, láska je dobrotivá; nezavidi, nevypína sa, nevystatuje sa,*“⁵ *nie je nehanebná, nie je sebecká, nerozčuľuje sa, nemyslí na zlé,*⁶ *neteší sa z nepravosti, ale raduje sa z pravdy.*⁷ *Všetko znáša, všetko verí, všetko dúfa, všetko vydrží“* (1 Kor 13,4-7 SSV).

Pre svetských ľudí je ťažké tomuto porozumieť. Na svete takéto spoločenstvo ani takýto spôsob života neexistuje, nikdy a nikde, ani medzi manželmi, ani medzi deťmi a rodičmi, ani medzi priateľmi. Môžeme ho zažiť len a jedine vo vzťahu s Bohom. A potom – Ním nesení – v Cirkvi: keď sa dvaja, alebo traja, alebo štyria, desiati, dvadsiati,... ľudia odvážia začať aj medzi sebou takto žiť, v úplnej dôvere, vo vzájomnej vydanosti, v úplnom darovaní sa podľa vzoru Krista. Tam potom a len tam môžeme niečo podobné zažiť – a ochutnať tak už tu na zemi život nebešťanov, život anjelský a hlavne sa mu učiť a navykať si naň. Lebo ak ho nenájdem, nenavykneme si naň a neosvojíme si ho v Cirkvi, niet už potom iného miesta na zemi, kde by to bolo možné.

A tak kríž je našim životným štýlom – nie ako bremeno, nie ako obeta, nie z donútenia, ale ako radosť a rozkoš lásky, ako blaženosť a sláva Božieho Trojičného života, kde je našou radosťou zriekať sa všetkého, samých seba, z lásky k Evanjeliu a ku Kristovi – ktorý je však prítomný len a jedine v Tele Cirkvi, „*ktorá je jeho telom, plnosťou toho, ktorý naplnia všetko vo všetkom“* (Ef 1,23 SSV). A chápeme aj, prečo Pavol píše do Filíp oné slová, bolestné i radostné súčasne: „*Bratia, spoločne ma napodobňujte a všimajte si tých, čo žijú podľa vzoru, aký máte v nás!*“¹⁸ *Lebo mnohí, o ktorých som vám často hovoril a teraz aj s plačom hovorím, žijú ako nepriatelia Kristovho kríža.*¹⁹ *Ich koniec je záhuba, ich bohom je brucho a hanba je slávou tých, čo zmyšľajú pozemsky.*²⁰ *Ved' naša vlasť je v nebi. Odtiaľ očakávame aj Spasiteľa Pána Ježiša Krista“* (Flp 3,17-20 SSV) – a teraz im už aj rozumieme!

Váš Inky